

MUDr. Bohuslav Procházka, senátor – záznam rozhovoru dne 18.11.2022 ve studiu Internetové televize Kutná Hora, v redakčně zkrácené verzi vyšel rozhovor v časopise Krásné město č. 4, 2022.

MUDr. Bohuslav Procházka, kutnohorský lékař, dlouholetý komunální politik v barvách KDU-ČSL, člověk, který se po celý život veřejně angažuje. Veřejná angažovanost je integrální součástí jeho osobnosti. V tomto ohledu je doktor Procházka blízký prvnímu předsedovi obnoveného klubu rodáků po roce 1990, doktoru Emanuelu Růžičkovi. I ten byl nejen vynikajícím lékařem praktikem, který v oboru leccos dokázal, nýbrž i člověkem, který cítil odpovědnost k městu a šířeji ke společnosti, a potřebu o věcech veřejných nejen hovořit, nýbrž je také měnit.

Občané Kutné Hory dali opakovaně najevo, jak doktora Procházku vnímají, v komunálních volbách, když jej v posledním čtvrtstoletí pětkrát zvolili do městského zastupitelstva (1998, 2002, 2014, 2018, 2022). Přitom se tak stalo manifestačně, vykroužkováním na první místo, bez ohledu na pořadí na kandidátce. Přijetí kandidatury v senátních volbách na podzim 2022 bylo tedy přirozeným vyústěním jeho dlouholetého působení v komunální politice.

Doktor Bohuslav Procházka, v mé mysli také člověk čínorodý, obětavý a vlídný, velký znalec historie, zejména historie architektury. Po mnoho let zcela samozřejmě provádí účastníky festivalu Ortenova Kutná Hora po architektonických památkách Kutné Hory. Podvečerní „procházka s Procházkou“ je tradiční a velmi oblíbenou součástí festivalu, účastní se jí nejen starší ročníky, nýbrž i mladí lidé. Doktor Procházka převzal ochotně žezlo po svém otci, a za to jsme mu v klubu rodáků vděční.

Do senátních voleb jsi šel s heslem „Jdu do toho srdcem“, s podtitulem „pro zdravé srdce našich dětí“, což vnímám jako krásný dvojsmysl dětského kardiologa a zároveň lékaře a člověka, který cokoli v životě dělá, dělá srdcem, tj. doopravdy, tedy obětavě a cele. Zároveň jsi slíbil: „Kandiduji do senátu, ale své pacienty neopouštím“. Nepochybuji o tom, že tento slib dodržíš. Zdá se mi, že se ti v životě podařilo, na pohled ideálně, skloubit profesi lékaře, angažovanost ve veřejném životě, a zálibu v historii.

Věnujeme se nejprve tvému působení jako lékaře. Společně s manželkou pracuješ jako praktický dětský lékař a také jako dětský kardiolog, kromě praktické medicíny se věnuješ problematice civilizačních onemocnění u dětí a jejich prevenci. Zdravotní péče je logicky jednou z oblastí, na které se chceš zaměřit jako senátor. Vytýčil sis dva hlavní úkoly: Prvním je obrátit trend zhoršování zdravotního stavu naší dětské populace, především nárůstu dětské obezity, přičemž jako základ k tomu vidíš vytvoření společenského klimatu pro zlepšení životního stylu rodin, a především dětí. Druhý důležitý úkol je zvýšit počet dětských lékařů v první linii, což je problém i našeho senátního obvodu. Řekl jsi, že „cílem je zachovat dostupnost a kvalitu poskytované zdravotní péče o děti, takovou, jaká vždy byla vzorem i pro ostatní státy“. Můžeš, prosím, rozvést tuto tézi blíže, ať už pohledem do minulosti, včetně zdravotní péče o děti za minulé éry, tak na zkušenost v posledních třiceti letech?

Zdravotní péče byla u nás relativně dobře organizovaná už před listopadem 1989. Problémem byla samozřejmě ekonomika. Nové léčebné postupy byly čím dál dražší a dražší a

ekonomika neumožňovala jejich financování. Takže ta dobře organizovaná péče začala postupně selhávat. Rozvířaly se nůžky mezi kvalitou péče u nás a v západní Evropě. Nebyly dostupné léky, dostupné postupy a další věci. Péče o pacienty s onemocněním srdce je velmi nákladná, nebyly na ni peníze. Za studií a potom, když jsem v roce osmdesát pět začal působit jako dětský lékař, byla kojenecká úmrtnost, což je takový marker kvality zdravotní péče obecně, uznávaný celosvětově, v Československu bohužel na úrovni Bulharska, za námi už bylo jen jenom Rumunsko.

V Čechách to bylo vždycky tak, že když někdo významný našel kontakty na vedení strany a zorganizoval další věci, dokázal i tehdy udržet obor na světové úrovni. A to byl případ jednoho z mých největších učitelů, pana profesora Milana Šamáňka, pediatra v oboru kardiologie, přednosty Dětského kardiocentra 2. LF UK a FNM. Dokázal získat potřebné technologie a vybavení, možnosti v té době nevídané. Hoši z kardiocentra jezdili do zahraničí, centrum bylo skutečně na světové úrovni. A v tom jsem se už jako medik a později jako lékař se specializací na kardiologii ocitl. Když jsem potom v roce 1991 přišel do Švýcarska na stáž na tři měsíce, představil se a hlásím, ze které jsem kliniky, a že jsem se přijel učit, pan profesor mě odpověděl: „Pane doktore, co se chcete učit, když máte Šamáňka?“ Takže odborná úroveň byla v některých oblastech vynikající.

Po revoluci, když se staly dostupnými nové metody léčby, zorganizovala se péče o nedonošené děti a další věci, najednou jsme se dostali do neuvěřitelných hodnot. Dnes jsme v kojenecké úmrtnosti na třetím místě na světě. Úroveň péče je prostě vysoká. Medicína šla dopředu a člověk z toho má velkou radost. Po revoluci se skutečně všechny obory výrazným způsobem zlepšily, takže kvalita lékařské péče je dnes opravdu velmi dobrá. Navíc ta organizovanost přetrvala relativně delší dobu, což ten efekt ještě podpořilo.

Po revoluci se začala dospělá populace léčit intenzivně a skvěle, vznikly studie, jak poskytovat péči pacientům s infarktem myokardu. Postupně jsme dosáhli obrovských úspěchů. Když jsem začínal dělat medicínu, byla úmrtnost na infarkt čtyřicet padesát procent. Dneska je kolem dvou procent. Je mi trošičku líto, že lidi si vysokou úroveň péče ne vždy uvědomují. Nakonec to ale myslím, ocení.

Jako dětský kardiolog mám poslední dobou obavu z několika věcí. Jednou z nich je dostupnost péče, což souvisí s personální situací, konkrétně v péči o dětskou populaci, ale někdy i u dospělých. Když vezmu svůj obor, tak dětských lékařů prostě není dost. Vidíme to i u nás, v obvodech, v nichž působím. Ve Zruči nad Sázavou skončila paní doktorka, která tam působila, obdobný problém je v Ledči nad Sázavou a ve Světlé nad Sázavou. Je to skutečně velmi nepříjemné, kdy už kolegové těžko zvládají pacienty pojmout, a postarat se alespoň o ta mimina, novorozence. Kam s těmi dětmi jezdit? Je to problém celého zdravotního systému.

Co s tím hodláš jako senátor dělat a co budeš navrhovat?

Ideální řešení není. Cest, které vidím, je několik, ty je potřeba diskutovat. Myslím, že především byla chyba, že byla zrušena Fakulta dětského lékařství na začátku devadesátých let. Měla několik velikých výhod: absolvent byl lékař jako každý jiný, mohl dělat cokoliv. Lékaři z fakulty dětského lékařství měli děti v ruce celé tři roky, po stránce neurologické,

interní apod. Uměli s dětskými pacienty jednat. Dnes se kolegové nesetkají s dětmi během celého studia, mají k dítěti velký respekt, až obavu, bojí se toho. A to je trošičku odrazuje od toho, aby se věnovali pediatrii, dětskému lékařství. Myslím si, že lékaři byli velmi vzdělaní, a kromě toho chodili k nám do ordinací, byli u nás třeba rok. To se, bohužel, zrušilo. Kromě toho by se měla zvýšit prestiž tohoto oboru. To je strašně důležité. Obor dětského lékařství, který jsme vystudovali, byl čtyřletý. Svůj vliv mělo i to, že se vzdělávací program prodloužil o půl roku, což vlastně znamená prodloužení o rok, čímž vypadla celá jedna roční dávka lékařů. Je tedy třeba začít se změnami v systému vzdělávání dětských lékařů. Stát by se měl snažit lékaře pro tento obor získat. Není to úplně jednoduché, ale myslím, že by to mělo jít.

Určité věci jsou jasné. Například tzv. rezidenční místa. Pracoviště, která mají zájemce o studium dětského lékařství, si mohou podat žádost o rezidenční místo a dostat na ně finanční prostředky na studium. Žádosti musí podat do určitého termínu, jinak peníze propadnou, a to je špatně. Je potřeba, aby systém rezidenčních míst byl daleko flexibilnější. Aby se o nevyužitá rezidenční místa mohli zájemci přihlásit podle potřeby, aby finanční dávka byla k dispozici. Je to i právní záležitost, jednáme proto s kolegy lékaři, ale i s právníky. Uvidíme, jsem nyní členem zdravotního výboru Senátu, kromě toho i členem podvýboru pro rodinu, což je téma mně velmi blízké.

To jsi mně nahrál na další otázku, protože druhé téma, s nímž jsi šel do senátních voleb, byla rodina. V něm se mi prolíná tvůj osobní příběh, osobní život s veřejným. Řekl jsi v kampani, že rodinu vidíš jako základ, že se chceš zaměřit na podporu rodiny jako základního kamene společnosti, jak po stránce ekonomické, tak po stránce sociální a kulturní. Podpora mladých rodin a podpora dětských skupin s menším množstvím dětí jako alternativy ke klasickým školkám. Tady jsme opět u doktora Růžičky a jeho mikrojeslí.

Ten příběh mikrojeslí je úžasný a překvapil jsi mě, když jsi jej připomněl. Je s ním spojena moje první vědecká práce, kterou jsem v životě dělal. Zjišťovali jsme rozdíly v nemocnosti dětí v mikrojeslích v porovnání s velkými jeslemi a se školkami. Ukázalo se samozřejmě, že nemocnost dětí v mikrojeslích byla menší, protože počet dětí je menší, když děti onemocněli, dalo se s tím mnohem lépe pracovat než ve velkém kolektivu. Pečovatelka je víc teta, což hraje také důležitou roli. Mrzelo mě, že po revoluci byl tento koncept nějakým způsobem odložen. Dnes se k němu vracíme.

Když se vrátím k té rodině, rád bych poznamenal, že mým dětským lékařem byl tvůj tatínek. Jak víme, i maminka pracovala v tomto oboru. Čili celkem není divu, že jsi při volbě povolání zůstal věren té rodinné tradici, ve které jsi vyrostl a od malička jsi ji s rodiči sdílel. V jednom momentu jsi nicméně docela vážně zvažoval, jestli nepůjdeš třeba studovat umění a historii s ohledem na zájem, který se také u tebe rozvíjel od dětství.

Tatínek byl velká osobnost s encyklopedickými znalostmi historie. Projezdili jsme jako rodina kompletně Čechy, stovky hradů, zámků, kostelů, klášterů, nejen v Čechách. Zažili jsme spoustu dobrodružství, a to mě skutečně nadchlo. A skutečně jsem zvažoval na gymnázium v těch prvních dvou letech, jestli se tomu věnovat. Ale pak samozřejmě převládla ta rodinná tradice medicíny.

Myslím, že je to dobře, jakkoli nechci podceňovat význam historie. Kdybychom ji pěstovali, jako to děláš ty, tak by to bylo úžasné. Souvisí to i s tím, co jsi také zdůrazňoval v kampani jako jeden ze svých cílů, a to je pozvednutí pocitu národní hrdosti a zdravého vlastenectví, zejména u dětí a dorůstající generace a také odpovědnosti ke své vlasti. Musím říct, že to ohromně konvenuje s tím, jak já vnímám klub rodáků, který by se měl starat o něco velmi podobného. Pečovat o odkaz minulých generací, připomínat kulturní a myšlenkové dědictví, aby bylo živé, a aby se na něj nezapomnělo. Protože jak známo, kdo nezná svoji minulost, je odsouzen ji prožít znovu, v tom špatném slova smyslu. Zajímalo by mě, jak vidíš mladou generaci. Ten úkol jsi formuloval na základě nějakého pocitu, že mladá generace nebo děti nejsou k tomu vedeny, že je tady nějaký deficit. Je to tak?

Možná to není objektivní, byl to takový neurčitý pocit, který jsem měl v té chvíli, když jsem to psal. Myslím, že národní hrdost je velmi důležitá, že vlastně člověka zařazuje do této země, do její historie i do širšího okolí. Skutečně, v hierarchii hodnot by národní hrdost měla být vysoko. Ale k té národní hrdosti musíme poznat svoji zemi, musíme poznat svůj národ, a to se zase vracíme k té historii. Je potřeba ji brát, jaká je, to znamená, že ne vždy byla krásná. Francouzi se hlásí ke své historii, ať to byl Napoleon nebo Ludvík šestnáctý, považují je za své, za významné osobnosti. Obdobně my bychom tak měli vnímat svoje historické osobnosti. To zpochybňování, jehož jsme svědky v současné době, není dobře. Nejde o to přepisovat dějiny, v žádném případě, ale zkrátka osobnosti bychom měli ukazovat ve větší složitosti, abychom na ně byli patřičně hrdí. Od toho se pak odvíjí to, co tato země dokázala, kdy se dostala mnohokrát na vrchol světa. Samozřejmě období gotiky jako jeden z vrcholů, potom období baroka Vezmeme-li české sklo, které bylo na vrcholu v devatenáctém století, a dnes je stále pojmem ... To jsou věci, ke kterým bychom se měli hlásit, a měli bychom v tom pokračovat.

To, o čem hovoříš, mi ladí s tím, jak se prezentuješ jako přesvědčený křesťanský demokrat. Myslím, že jsi jím byl už před rokem 1989, bytostně. Napsal jsi, že po absolvování základní školy tady na Žižkově, jsi byl přijat na studium na střední škole až na třetí pokus, a to na gymnáziu v Říčanech, protože v Kutné Hoře to nešlo.

Nebyl jsem přijat ani v Kutné Hoře, ani v Čáslavi. Přestože jsem měl samý jedničky, nedošlo k tomu. V té době mně bylo patnáct, takže jsem ty věci nebral tak vážně. Naši však z toho byli velmi smutní. Pak se ale stalo, že v Říčanech u Prahy otevřeli další třídu, kterou potřebovali naplnit, takže ke studiu přijali i děti lidí, kteří nebyli úplně zadobře s režimem. Takže jenom z Kutné Hory jsme do Říčan jezdili čtyři kamarádi. Vzpomínám na jednoho z nich, také s negativním profilem, tatínek byl v Jáchymově, byl také věřící. Byla to neuvěřitelná, nádherná doba studií v Říčanech. Mám tam spoustu přátel. Scházíme se. Mezi naše spolužáky patřila třeba Dana Drábová. Byla to prostě krásná doba. Shodou okolností tam byl ředitel, který byl opravdu věřícím komunistou, ale věřící v tom naivním, dobrém slova smyslu. Ten pak, když na mě chodila udání z Kutné Hory, že chodím do kostela, vahou své autority přesvědčil komunisty, řekl ano, ale na to se přece nebudeme ohlížet. Takže i díky jemu to pak možná všechno prošlo. Shodou okolností byl potom tento člověk zničen svojí zástupkyní, komunistkou.

Tatínek byl lidovec a v osmdesátých letech, v těch posledních letech se začalo ukazovat, že se něco děje, že to čeká, že ten status se začíná měnit. V lidové straně se objevilo hnutí kolem Richarda Sachra, později prvního polistopadového ministra vnitra. A na podporu toho Richarda Sachra jsem vstoupil do lidové strany, i když to v osmdesátém sedmém vyvolalo u některých údiv. Ale cítil jsem, že to tak má být. V devadesátých letech jsem se už začal angažovat v zastupitelstvu, a ten důvod byl jasný. Chtěl jsem ukázat našim dětem, že člověk může něco změnit, že už není komunismus, v němž člověk nemohl nic změnit. Nyní je to volba, a každý máme možnost nějakým způsobem přispět k pozitivnímu vývoji. Chtěl jsem, aby to děti viděli.

To je obdivuhodné. Zdaleka ne každý to takto dokáže. Když se vrátíme k tomu minulému režimu, který nazýváme komunistický nebo totalitní. Ta forma perzekuce, jak jsi zmínil, třeba to, že člověk nemohl studovat, taková obyčejná věc, ale pro život člověka naprosto určující. Nebo že jsme nemohli cestovat, kam jsme chtěli. Kdybychom si chtěli prohlédnout památky ve Francii? To byl jenom sen. Pro většinu lidí ale byly možná i subtilnější formy, něco, co by se dalo nazvat život ve lži. Těžko se to popisuje. Ti, kdo to zažili, vědí, o čem hovořím. anebo ty, ale byl by si schopen něco takového těm, kdo třeba tento rozhovor si jednou poslechnou nebo přečtou, pokusit se to nějak přiblížit?

No, včera jsem o tom mluvil u lavičky Václava Havla, která se slavnostně odhalovala, což byl pro mě velmi krásný zážitek (rozhovor proběhl 18.11.2022, poznámka VN). Byla to doba takového latentního strachu. Já, když byl Palachův týden v lednu 1989, tak můj tatínek, který vždycky dělal to, co považoval za nutné, když jsme přijeli do Prahy, a tam jsme míjeli takový ty transportéry s těmi cisternami ... říká: „Prosím tě, ty tam nechod', máš děti a víš, jak to bylo s tebou, s tou školou, tak tam nechod', já tam půjdu, budu tam za tebe“. Byla to neustálá sebe cenzura, strach z toho, aby člověk někde něco neřekl. Za studií se vědělo, že v každé skupině bude jeden nebo dva, který bude donášet, aniž bychom přesně věděli, který to je. Na těchto věcech vlastně režim stál, na tom strachu. V prvních letech, když jsme jeli přes hranice, měli jsme stále divný pocit. Byla to velká úleva, když tohle všechno pomínulo, a jsem za to strašně vděčný, že to takhle dopadlo. Zbavit se toho strachu, úžasná věc.

Když se vrátím k tomu, co jsi ve své kampani také zdůrazňoval – podpora zdravého rozvoje regionu Kutnohorska. Je to něco, co vychází z tvého patriotismu, z pocitu, že něco by se dalo dělat jinak, že tu něco chybí? Čili, co bys chtěl změnit v této oblasti?

Jsem pediatr, znám životní styl našich dětí a vnímám, že už v dětském věku začínají některé špatné návyky, které mají za následek chorobné změny, a pak vrcholí v dospělosti a ve stáří. To je ten základní důvod mého boje proti obezitě a mého snažení. Domluvili jsme v Kutné Hoře ve spolupráci s radnicí jakýsi koncept, který by měl obsahovat několik věcí. Měl by obsahovat rozšíření tělesné výchovy na školách. Další věcí je zpřístupnění školních sportovišť v odpoledních hodinách. Docela úspěšní jsou i trenéři do škol, sportovci, kteří chodí do škol, a nabízejí dětem sportovní aktivity. To se ukazuje jako velmi důležité. Z druhé strany myslíme na stravování, protože víme, že tak 40 procent je nedostatek pohybu a 60 procent je otázka stravování. V některých školách se již vaří trošičku jiným způsobem. My nemůžeme měnit stravovací koš, ten je daný tím, že děti zkrátka musí mít dostatek bílkovin a dalších věcí. Ale úprava jídla by měla být pro děti daleko lákavější. Systémem různých ovocných barů a

zeleninový salát. V Čechách už s tím některé školy mají zkušenosti, začínáme se tomu věnovat, abychom se o něco takového pokusili v Kutné Hoře a v celém regionu. Je to celkem nová věc, kterou jsme asi před deseti dny domluvili ještě ve spolupráci ministerstva školství a Výboru proti obezitě, jehož jsem členem. Aby to mělo i ten odborný podtón. Praktický. Víme, že celý koncept musí obsahovat všechny složky, včetně rodiny. Je na rodině, aby nezletilé dítě k něčemu vedla, aby získávala informace od školy, která slouží jako organizační základ. Mám z toho docela radost, že by to mohlo fungovat.

Je to na tobě vidět. Jak to, že jsi se ocitl v tzv. velké politice, rozšiřuje možnosti věci ovlivňovat. Ale jak říkáš, není to jen věc sportování, nýbrž i stravování, mnohem širšího záběru ve společenském vědomí. A je to v každém případě běh na dlouhou trať. Jedna věc, kterou jsi také zmínil, mě zaujala, totiž vytváření rovnocenného a přátelského prostředí pro kontakt obyvatel s orgány státní správy a samosprávy. Jako komunální politik víš velmi dobře, o čem hovoříš.

Já sám tuto věc vnímám léta jako velmi důležitou, protože jestli občané mají mít důvěru, a to slovo padlo včera opakovaně, jak je důležité, musí mít důvěru, že věci fungují, jak mají, anebo se dají měnit. A to je právě do značné míry věc komunikace občana s místní správou a samosprávou, s tou první linií. Chtěl bych k tomu něco poznamenat. Srovnal bych to trošku s medicínou. Spousta lékařů, to jsem zažil, když jsem byl ve Švýcarsku, nebyla odborně na vyšší úrovni než u nás. Čím se lišili, byl přístup lékařů a zdravotnického personálu. Přístup více vysvětlující, klidný a přátelský, což zvláště pro rodiče s nemocnými dětmi je velmi důležité. Pokud rodič se svým dítětem má pocit, že je v přátelském prostředí, kde je mu vše vysvětleno, tak i efekt léčby je jistě daleko lepší. U veřejné správy a samosprávy je to podobné. Úředníci jsou podle mého velmi vzdělaní, umějí svoji práci dobře, samozřejmě. A teď jde o to, aby byli motivováni k tomu, nějak svoji práci podávat, aby lidé odcházeli spokojeni. Nechci být magistrem elegance, ale když člověk odejde z úřadu s úsměvem, tak je to na tom úřadu dobré.

Jako novopečený předseda klubu rodáků mohu potvrdit, že mám stejnou zkušenost. Tím se dostávám k závěru našeho rozhovoru, ke klubu rodáků a k tomu, kde bychom se mohli potkat. Jedno téma, o němž také hovoříš, je podpora kultury ve všech jejích podobách. My jako klub rodáků máme také pocit, že bychom mohli v lecčems přispět k místnímu kulturnímu dění. Snažíme se o to mimo jiné festivalem Ortenova Kutná Hora. Zajímá mě tvůj pohled na klub rodáků, protože někdy jsem zaskočen, jak je klub vnímán, jako jakýsi elitářský spolek, což mě velmi mrzí. Jestli tomu tak je, tak je to něco, co bych chtěl změnit. Čili zajímá mě tvůj pohled a co od takového spolku jako občan, případně jako komunální politik očekáváš.

Myslím, že je to přesně, jak říkáš. Já klub nikdy necítil jako elitářský spolek, ale myslím si, že co se teď děje v posledních letech, tak za to ti chci poděkovat. Akcí je daleko víc, dáváte vědět elektronickou komunikací, najednou nabídka, která přichází, je daleko větší. Člověk, který na to reaguje, se dostává na koncerty, na diskuse, na setkání. Má alternativu jako takovou. Nesouhlasím s některými politiky, kteří s hrůzou říkají, jak jsou spolky přísáté na státní rozpočet. Já si naopak myslím, že spolky jsou velmi důležité, že mají ve společnosti nezastupitelnou úlohu, že se věnují prospěšným věcem, obohacují společenský život, věnují

se dětem, a společnost by za to měla být vděčná. Ať je to tak nebo tak, myslím si, že jsou ku prospěchu jak dětem, tak dospělým. Proto je chci jako politik podporovat.

Vnímám to stejně a chci ti za podporu poděkovat. Chtěl bych na závěr zmínit něco, co se týká úlohy klubu rodáků, to je připomínání a zachování historické paměti. Pokud se nemýlím, jsi prvním kutnohorským lékařem, a vlastně nejen lékařem, kdo vstoupil do velké politiky. Máme příklady dvou lékařů v devatenáctém století, kteří se významně zapsali i do historie místní politiky: MUDr. František Stáně (1814–1897), starosta Kutné Hory v letech 1982 – 1986, a MUDr. Josef Jaromír Štietka, starosta Kutné Hory v letech 1864 – 1869. Máš tedy jako senátor významný primát, a už je proto tě budou všichni bedlivě sledovat. Přeji ti, za sebe i za všechny členy klubu rodáků, aby se ti práce dařila, a zároveň, abys byl spokojen i v osobním životě a také v té profesi, ve které hodláš nadále pokračovat. Děkuji za rozhovor.

Vlastislav Navrátil, Klub rodáků a přátel Kutné Hory